

Barlanglizer

Budapest, 1918 aug. 11.

Igen tisztelt Barátom!

Július 9-ike óta itt vagyok a Tátrában s ez idő alatt élvezetben kevés részem volt, annál több mindenféle kellemetlenségben, gyomorrontásban stb. Ezekről és effélékről azonban nem szólok először: e hó 22-én indult innen, éjjel utazom s ma reggel 23-án d. e. Budapestre érkezem. Én már biztos kétórás, már megvan az arra a napra szóló helyőrlőjegyeim.

Adog is arra gondolok, hogy ha a jövő félévi laudand correcturája meglett, légy szíves távirányúval szólni, hogy a laudandusok felétekre vonatkozó részt adzsa át gondosan. Utóbbi postai acherzégél mellett nem kérekem, hogy az időt nem ide kint correcturák küldjén.

Elutazásom előtt egy volt hallgatóm,

Mornaü eulitette, hogy aug. 25-e körül
Dobrákust alakra kémi (a pótkücsök-
terben részt vevő, ez az utolsó feléire).
Német nyelvészet a főképp; Diószegi-
ja (a szeszegi német nyelvészet)
még 1914-ben légyt el a "Német philo-
logiai előzetes" cz. gyűjteményében
jelent meg; a Diószegi, melyet jót is me-
ret, keményreterem eljövendő a fő-
felire is rendelkezésre álló.

Budapesten az én - úgy hallom - fiatal kü-
vő a nagy, mint a hogy itt a kegyekben is kü-
vő és erős az idő. A múlt képen fiatal fiatal
nékül szakadt az erő a az ember most csak
azét is a szobájában tölti az idejét, hogy
ruháját és cipőjét ne rongos. - Mit vorem
cipő: reménytelen Sándor d'wette és felvett
a kérem főlé 1/2 kg cipőtalpat, - elutazásomkor
még nem ottották szét. A mai időben nemcsak
- 7 Neri szerint - spernere neminem, hanem
spernere nihil, - még a cipőtalpat sem!

A viszontlátásig vagyt még üdvözléssel
"Spintén hírelő hível"

Peter Cseveg